

Telegraful R

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Pentru sfințenia vieții

După Pogorârea Duhului Sfânt, apostolii au vestit cu o râvnă fără pereche pe Isus și Evanghelia sa. Din sămânța cuvântului lui Dumnezeu propovăduit de ei au răsărit creștinii, iar dintre creștini strălucesc ca niște făclii aprinse: sfinții, cari au întrupat până la desăvârșire viața și învățătura Mântuitorului.

Dela acești oameni învățăm noi cele mai alese însușiri: cunoașterea, lăpădarea și jertfa de sine de o parte, iar de altă parte iubirea necondiționată și nelimitată față de Dumnezeu. Ei sânt exemple de viață sfântă, viață de ajutorare a nenorociților și de mucenicie, icoane vii și luminoase, care ne arată cum trebuie să trăim ca adevărați creștini și cum să alegem între iubirea de lume și iubirea de Hristos Domnul nostru.

Căci sânt două lucruri deosebite, care stau față în față: Hristos și lumea. Între aceste două realități este o prăpastie. Nu le poți sluji pe amândouă cu aceeași credință curată. Nu poți servi la doi domni deodată.

Creștinii cei dintâi au ales și au iubit pe Isus. Își vindeau averile și trăiau în comun. Nime nu ducea lipsă de nimic și erau toți o inimă și un suflet (Fapte, 4. 32).

În mare contrast față de ei stau creștinii de astăzi, cari au îndrăgit atât de mult lumea, păcatul și păgânătatea, încât a le mai vorbi despre sfințenia vieții, înseamnă a le cere ceva aproape peste putință de îndeplinit.

Ne rugăm mereu «Tatăl nostru... sfințească-se numele tău...». Dar cum se sfințește numele lui Dumnezeu, dacă noi nu năzuim spre sfințenie? Prin sfințenia faptelor noastre se sfințește numele lui Dumnezeu. Prin dragostea și prin credința noastră. Ori, noi facem tocmai contrarul. În loc să mărturisim cu credință și cu dragoste pe Isus, ne lepădăm de El. În loc să iubim mai mult pe Dumnezeu, iubim lumea cu desfătărilor, grijile și amăgirile ei. În acest chip am rămas

creștini numai cu numele, și din această cauză lucrează în mijlocul nostru cu atâta putere «taina fărădelegii» (2 Tes. 2 7).

În Nürnberg, un muncitor a făcut din lemn chipul Mântuitorului și apostolilor săi, în așa chip, că atingând sau răsturnând persoana Mântuitorului, toate chipurile se răstoarnă. Răsturnând în schimb pe toți apostolii, Isus stă pe loc.

Isus e centrul vieții și mântuirea sufletelor noastre. El trebuie să stea drept în mijlocul vieții noastre. Răsturnându-l pe El, toate se răstoarnă. Păstrând icoana vieții Lui trează în mijlocul nostru, vom avea mulțumirea și liniștea, care acum ne lipsește.

Mântuitorul ne spune: Tot cel ce mă va mărturisi pe mine înaintea oamenilor, și eu îl voi mărturisi pe el înaintea Tatălui, carele este în ceruri. Iar cel ce se va lepăda de mine înaintea oamenilor, mă voi lepăda și eu de el înaintea Tatălui meu, carele este în ceruri (Matei: 10, 32).

Acî nu este târguială: Ori cu Hristos, ori împotriva Lui. Cu Hristos, vânzându-l la fiecare pas, ne atragem osânda binemeritată și aci pe pământ, și dincolo, în cer.

De aceea să ne aducem aminte fără încetare de cuvintele Mântuitorului nostru și să le trăim, mărturisindu-l cu credință și cu dragoste; să ne aducem aminte că sântem creștini și trebuie să trăim creștinește. Să ne privim viața în lumina și în oglinda vieții lui Isus Hristos, să ne înțelegem firea și să trăim după sfânta Evanghelie. Căci după cum trăim astăzi, foarte mulți dintâi vom fi pe urmă, și cei de pe urmă dintâi. (Matei 19, 20).

Să nu ne luăm după gura lumii și după moda nelegiuată a vremii care luptă în contra lui Dumnezeu, ci după Hristos și sfințenia Lui, căci El e bucuria, mângâierea și mântuirea noastră în vecii vecilor.

Pr. Il. V. Felea.

Al treilea răspuns pentru „Unirea”

(Urmare și sfârșit)

IV. Obiecțiuni liturgice

A rămas să mă mai ocup în acest număr al «Telegrafului Român» cu câteva obiecțiuni de natură liturgică pe cari a ținut să mi le facă dl redactor Neda, pentruca cu ele să închei acest al treilea răspuns pentru «Unirea».

Pentru a-mi dovedi teza, că prefacerea se întâmplă printr-o rugăciune specială, numită epicleză — în care Duhul Sfânt este invocat anume spre acest scop — m'am provocat între altele, ca la un argument de natură liturgică, și la rugăciunea euharistică din euhologhiul lui Serapion de Thmuis, în cadrul căreia se află o foarte explicită și veche epicleză a Logosului. Dl redactor așa scurt de vedere cum este a crezut, că poate găsi o contradicție între afirmația mea principiară și între argumentul adus în favorul ei. Se poate, ca deoparte să vorbesc despre o prefacere a darurilor prin Duhul Sfânt, iar de altă parte să citez o epicleză a Logosului? Este Logosul — cu Duhul Sfânt? Asta DSA n-o pricepe și «s'ar bucura dacă l-ar putea lumina cineva. Fie chiar și ceva diacon sibian».

Voiu încerca să-l lămuresc pe dl redactor în cele ce urmează cu privire la această chestiune, cu toatăcă felul ironic în care DSA și-a exprimat această dorință lasă pe oricine să înțeleagă, că personal consideră acest lucru de foarte greu, dacă nu chiar imposibil. Pentruca lucrurile să poată fi urmărite în cunoștință de cauză, dau încăodată textul epiclezei din discuție. «Dumnezeule al adevărului să vină Cuvântul Tău cel sfânt peste pâinea aceasta, pentruca să se facă pâinea trupul Cuvântului și peste paharul acesta, pentruca să se facă paharul sânge al adevărului». Epicleza aceasta dovedește sau teza catolică, sau pe cea ortodoxă. Tertium non datur. Dacă pre-

facerea se întâmplă într'adevăr prin cuvintele Domnului, atunci cum se poate dle redactor ca în această liturgie din euhologhiul lui Serapion să mai existe — după aceste cuvinte — o rugăciune în care să se ceară ca Logosul să se coboare și să facă pâinea trupul Său, iar paharul sângele Său? Nu ți se pare, că în acest caz invocarea Logosului este *superfluă*, ca să nu zic absurdă?... Liturgia din euhologhiul lui Serapion este o liturgie pe care eu aș numi-o a Logosului, pentrucă dela început și până la sfârșit Logosul stă pe planul întâi. Dacă teoria catolică ar fi adevărată atunci ar trebui ca importanța cuvintelor Domnului să fie reliefiată și accentuată — aici mai mult decât în ori care altă liturgie. Ori, nu este cazul. Rostul acestor cuvinte se reduce și aici la aceea, să *justifice* aducerea pâinii și a vinului pe sfântul altar. Nimic mai mult... Apoi dacă cuvintele Domnului nu apar ca având importanță mai mare, nici chiar într-o liturgie a Logosului, cum este cea de față, atunci este evident, că *nu ele sunt acelea cari prefac*, ci rugăciunea care urmează după ele, adică epicleza. Împrejurarea, că în epicleza de față este invocat Logosul, nu Duhul Sfânt, mie nu-mi dă prea mult de gândit. Dle redactor! Chestiunea despre care se tratează în primul rând, nu este aceea a persoanei invocate ca atare, ci aceea dacă prefacerea se întâmplă prin *repeșirea cuvintelor* Domnului, sau prin *epicleză* peste tot. Alternativa este: Sau cuvintele Domnului, sau epicleza! Liturgia de față — ca și toate liturgiile de altfel — este pentru cazul din urmă, pentru epicleză. Că în epicleza ei este invocat Logosul și nu Duhul Sfânt este ceva de tot accidental. Numărul epiclezelor Logosului — în treacă fie zis — este disparent de mic față de acela al epiclezelor Duhului Sfânt. Pentru mine o

* FOIȘOARA *

O carte nouă

Nu de mult a ieșit de sub teascurile tiparului o carte nouă: «*Pidalion*»-ul. Doi preoți tineri, unul Arhimandrit Zosima Tărală și altul preot de mir, Haralambie Popescu din București, și-au unit puterile de muncă și pricepere, dând la iveală o colecție de canoane, umplând prin aceasta o parte din golul ce-l avem noi în Biserica Ortodoxă Română. Ce urmărește această colecție, lămuresc autorii în «Cuvântul» cu care încep cartea. Pe lângă folosul practic, mărturisit de autori, acest «mănelnic» de canoane, prezintă și o altă însemnătate. Dă puțină creștinilor, — cler și popor — să facă cunoștință apropiată cu «*Tocmelele Bisericii*», care precum zice Mitropolitul Ștefan, (Îndreptarea legii, Târgoviște, 1652) „pun lege, legătură și hotar împărăților și

domnilor, patriarșilor și mitropoliților, egumenilor și călugărilor, preoților și diaconilor, boerilor și bogaților, stăpânilor și slujilor, celorce oblađuiesc și celorce se oblađuiesc, părinților și ficiilor, bărbatilor și muierilor, însuraților și celor neînsurați, celor posnici și celorce nu postesc, înțelepților și celor nedomeriți. Acestea învață și pre împăratul și domnul să le țină și să le cinstească cu toată puterea și pre Mitropoliți și Episcopi».

Prin urmare «*Tocmelele Bisericii*», având o viață vecinică și o obligație universală, e necesar să fie cunoscute cât mai mult și mai bine nu numai de cler, ci și de mireni. Dar „cum să se auză, dacă nu se predică și cum să se citească, dacă nu se tipărește?” Iată aici meritul autorilor! *Pidalionul* tipărit la 1844 în mănăstirea Neamțu de mitropolitul Moldovei, Veniamin Costache, este foarte rar; apoi tradus fiind într'un limbaj greoi și tipărit cu litere chirilice, îl face și mai greu de folosit. Nu mai vorbesc de colecțiunea de canoane a

Mitropolitului Andrei Șaguna dela 1871: «*Cartea manuală de canoane*»... cu comentarii, o prelucrare scurtă a *Pidalionului* cu comentarii, unele fiind extrase din *Pidalion*, iar altele adăogate de Șaguna — de asemenea fiind foarte rară, — apariția *Pidalionului* astăzi face un mare serviciu bisericii noastre.

Cuprinsul *Pidalionului* îl formează:

1. Canoanele sfinților Apostoli.
2. Canoanele celor șase sinoade ecumenice.
3. Sinoadele particulare în ordinea următoare: a) Canoanele sinodului din Constantinopol 861, b) ale celui din Constantinopol 879, c) ale celui ținut sub Ciprian în Catargina 257, d) ale celui din Ancira 314, e) din Neocezarea, f) din Gangra, g) din Antiohia, h) din Laodicea, i) din Sardica, j) ale celui din Constantinopol 394, și l) ale celui din Catargina 419.
4. Canoanele sfinților Părinți: Dionisie, Grigorie din Neocezarea, Petru, Atanasie cel Mare, Vasile cel Mare, Grigorie cel

Mare, Grigorie Teologul, Amfilohie, Timoftei, Teofil, Ciril, Ghenadie, Ioan Ajunătorul, Tarasie, Nichifor Mărturisitorul, și Nicolae al Constantinopolului.

În ce privește așezarea sinoadelor și a sfinților Părinți, autorii au urmat odinea *Pidalionului* tipărit la 1844. Limba este neaoș românească.

Materia din *Pidalion* e împărțită, după obiectul ei, în capitole, iar canoanele provenite din orice sinod, sau date de oricare din sfinții Părinți și care se referă la același obiect, sânt așezate sub același capitol în ordine cronologică.

Având în vedere că lucrarea formează un singur volum, consultarea devine foarte ușoară, întrucât un singur comentariu lămurește „*stricto sensu*” canoanele de sub același capitol, fără să fie nevoie a răsfoi sute de file pentru fiecare canon în parte. În ce privește explicațiile sânt extrase parte din tălmăcirile *Pidalionului*, la care s'au mai adăogat date din istorie și din opera

epicleză a Logosului este de altfel un argument mai puternic împotriva teoriei catolice, decât o epicleză a Duhului Sfânt. Și aceasta pentru că cea dintâi îmi arată în mod palpabil — prin însăși existența ei — ineficacitatea, caracterul inoperant al cuvintelor Domnului. Dacă acestea din urmă ar săvârși ele de fapt prefacerea, atunci — logic vorbind — invocarea Logosului, făcută cu cuvinte cari cer tot prefacerea darurilor, ar deveni ceva absolut imposibil. Eficacitatea cuvintelor Domnului și epicleza Logosului sunt două lucruri cari se exclud cu desăvârșire. Aplicând considerațiile acestea la cazul nostru special vom spune, că liturgia din euhlogiul lui Serapion respinge — prin epicleza pe care o conține — teza, că cuvintele Domnului ar săvârși prefacerea și respingându-o confirmă pe cea ortodoxă.

O altă obiecție pe a dlui redactor are în vedere papirusul dela Dêr-Balyzeh din Egipt, descoperit de Flinders Petri la 1907 și care cuprinde fragmentele unei liturgii. Textul acestui papirus este foarte vechiu, se urcă până prin veacul II. Despre acest text susține dl redactor că nu ar avea epicleză după cuvintele Domnului, ci înainte de a pune întrebarea: Dacă teza ortodoxă despre sfințirea darurilor prin epicleză este adevărată, cum se poate ca în acest text foarte vechiu să avem epicleza înainte de cuvintele Domnului? Prin această întrebare Dsa mi-a dovedit cu vârf și îndesat, că nu are nici idee despre structura liturgiilor din familia alexandrină, căci dacă ar fi avut, ar fi știut că toate aceste liturgii au câte două epicleze — o quasi-epicleză înainte de referatul cinei și o epicleză formală și explicită după acest referat. Și papirusul dela Dêr-Balyzeh a avut epicleza de după referat. Acest lucru este astăzi îndeobște recunoscut. Doar Blajul dacă mai are ceva de obiectat!! Dovada ne-o face manuscriptul însuși. Lipsa ei nu este o lipsă inițială, originală și reală, ci una provenită exclusiv din cauze externe, din cauza deteriorării filelor. Textul n'a putut fi descifrat decât până la cuvintele «și ne rugăm», cari se află tocmai la începutul epiclezei și cari ne dau să înțelegem, că textul se continuă. Afară de aceea, mai la vale a putut fi descifrată în parte rugăciunea pentru împărtășirea rodnică. Această rugăciune vizează și ea existența epiclezei care a premers. Nu mai vorbesc de asemănările mari cari există între liturgia aceasta și cea a sfântului Marcu, asemănări cari ne duc la concluzia și mai precisă a existenței unei epicleze a Duhului Sfânt. Dacă dl redactor dorește să fie mai amplu informat cu privire la această chestiune, îl rog citească din «Échos d'Orient», două studii ale lui Salaville intitulate: «Le nouveau fragment d'anaphore égyptienne de Deir-Balyzeh» (1909) și «La double épi-

clèse des anaphores égyptiennes» (1910).

Deadreptul ridicolă este întrebarea referitoare la cuvântul *ἐν*, din liturgia sfântului Marcu. Dle Redactor! Spune-mi pe conștiința de preot a Sf. Tale: Cetit-ai cel puțin odată în viață această liturgie? Aici îmi este imposibil să-ți arăt, în toată a ei splendoare, epicleza liturgiei sfântului Marcu pe care Cucernicia Ta o consideri așa de grăbit drept «un appendice oarecare». Ți-o voi arăta însă într'alt loc, unde acest lucru este posibil și tot acolo vom vedea și istoria cu acel *ἐν*, pe care eu l-am găsit înfipt drept în mijlocul cuvintelor Domnului.

Ce rău ai făcut dle redactor, că ne-ai pus pe noi sibienii sub anatema patriarhului Gherman II (1222—1240) din Constantinopol! Și prin aceasta ne-ai arătat că nu ai nici un contact direct cu izvoarele originale și că aduni frânturi de texte de pe unde poți și cum poți și scoți fără nici un simț critic niște concluzii, de-istă omului mintea'n loc. Și unde se află pretinsa anatematică a lui Gherman? Îți spun eu. În epistola dogmatică îndreptată contra bogomililor cari respingeau tainele. Eu citeșc în aceeași epistolă cu totul tot alte lucruri cu privire la sfințirea darurilor. Duhul cel preasfânt și atotputernic este acela care prefacă pâinea și pâharul, puse pe masa tainică și sfântă. Vezi această epistolă în cartea lui G. Ficker intitulată: «Die Phundagiagiten», Leipzig 1908, p. 122.

Propaganda catolică printre ortodocși a fost în veacul XVII mai mare decât oricând. Urmarea acestei propagande a fost, că unii dintre teologi au fost influențați de anumite doctrine catolice. Așa s'au găsit teologi — mai ales în Rusia — cari au profesat între altele și învățătura catolică privitoare la sfințirea darurilor. Dl redactor s'a provocat la aceștia pentru a-și întări punctul Dsale de vedere catolic. Nu știu dacă Dsa știe, că sinodul bisericii rusești — care era singurul for competent să judece chestiunile acestea și să dea mărturie solemnă despre ceea ce se crede și trebuie crezut — și-a spus foarte limpede cuvântul în această chestiune. Și și l-a spus altfel decât crede poate Dsa. În 1690 a dat anatemei pe cei câțiva teologi latinizanti și a spus, că «prefacerea trupului și sângelui lui Christos se săvârșește în dumnezeasca liturgie — așa după cum învață dascălii răsăriteni și ai noștri cei mai vechi ruși — prin venirea și lucrarea Duhului Sfânt, prin invocarea episcopală sau preoțească în cuvintele rugăciunii către Dumnezeu Tatăl: «Fă adevărată pâinea aceasta scump trupul Christosului Tău, iar ce este în potirul acesta scump sângele Christosului Tău, prefăcându-le cu Duhul Tău cel Sfânt».

Dl redactor bătătorește drumuri foarte înguste de ale teologiei medievale atunci când afirmă, că «Spiritul Sfânt e invocat nu ca să prefacă darurile, ci ca să ajute ca cele Sfințite să ni-să facă nouă în trupul Domnului, adică să ne fie spre sfințire și mântuire». Teoria aceasta inventată de Ioan Turrecremata — pentru a răstălmăci sensul limpede ca lumina soarelui, pe care-l are epicleza — este cea mai monstruoasă siluire care s'a adus vre-odată textelor liturgice. Nu vei găsi în toată lumea un om normal căruia, cetind epicleza, să-i treacă prin minte gândul, că prin ea s'ar cere ca cele sfințite să ne fie nouă spre sfințire și mântuire. Pentru că cineva să poată găsi asemenea înțelesuri trebuie să fi făcut mai întâi cunoștință cu apucăturile cele de multe feluri ale scolastice. Țin să-ți aduc aminte dle redactor, că epiclezele vorbesc despre pâine și vin simplu și cer ca acestea să fie prefăcute. Ascultă b. o. liturgia siriacă a lui Marutas și spune-mi la urmă, dacă poți găsi în ea înțelesul preconizat de cucernicia Ta mai sus? Preotul se roagă așa: «Milostiv fi mie Dumnezeu iubitorule de oameni și trimite peste mine și peste darul acesta Duhul Sfânt, Duhul care... plinește în mod esențial toate tainele Bisericii și să se odihnească peste aceste daruri și să le sfințească pe ele. Și să prefacă pâinea aceasta simplă (panem hunc simplicem) și să o facă însuși trupul care s'a jertfit pentru noi pe cruce, însuși trupul care a înviat cu mărirea... însuși trupul Cuvântului lui Dumnezeu și al Mântuitorului nostru Iisus Christos». Poporul răspunde: Amin. Lucrurile se repetă și la pâhar. Vezi colecția de liturgii a lui Renaudot, vol. II, pg. 264—265.

Dacă teoria aceasta ar fi adevărată și în epicleză nu s'ar cere decât roade ale împărtășirii atunci ar trebui ca epicleza să existe și în liturgia darurilor mai înainte sfințite, pentru că și în ea se împărtășesc credincioșii și și pentru aceștia ar trebui să se ceară aceste roduri. Dar nu găsim nici urmă despre ea. Găsim în schimb alte rugăciuni foarte frumoase în cari preotul cere — ca și în celelalte liturgii — daruri pentru ceice se împărtășesc. Și ce limpede este graiul acestor rugăciuni!! Le înțelege și cel mai simplu țaran.

Mă opresc aici. De încheiere încă un cuvânt. Dl redactor a spus la sfârșitul articolului Dsale, că la tratarea problemei epiclezei se cere «mai multă seriozitate» și că atunci când este vorba de soluționarea ei, nu se poate recurge «la fel-de-fel de chițibușerii țesute cu ață albă, de marcă științifică». Cred, că după toate cele expuse în acest al III răspuns sunt în drept să trag încheierea, că nu eu, ci dl redactor are nevoie de o doză cât mai mare de seriozitate și că

dânsul este cel care umblă cu «chițibușerii țesute cu ață albă de marcă științifică», pentru că să poată salva în felul acesta cel puțin aparențele discuției. Dle Redactor! Lucrul cel mai bun pe care-l poți face este să te apuci să citești zi și noapte, nu ce spun teologii de mână a zecea despre epicleză, ci ce spun înșiși părinții și liturgiile Bisericii despre ea. Sunt absolut sigur, că dacă vei face acest lucru cu toată buna credință vei ajunge să-ți revizuești singur și pe deantregul afirmațiile pe cari le-ai făcut cu atâta ușurință.

Diacon Nicolae I. Popoviciu.

Politica și confesionalismul

II

— Câteva aspecte și constatări —

Directorii școlilor din Ardeal sânt în majoritate gr. cat. În comune pur ortodoxe învățătorii sânt uniți, câtă vreme în comune gr. cat. aceștia nu admit niciun învățător ortodox.

Guvernarea național-țărăniștii, prin acest sistem inaugurat pentru Ardeal și urmat metodic, urmăresc, într'un viitor nu prea îndepărtat, cotopirea elementului ortodox. Prin indulgența părtinitoare sugerată de clubul politic, la diferitele examene se strecoară cu medii exagerate elementele greco-catolice. Acestea ori se plasează, în baza mediilor dela examene, în posturi bune, ori obțin burse pentru continuarea studiilor. Ortodocșii, ajunși în coada listei de clasificare, șomează, ori din lipse de ajutoare trebuie să renunțe la continuarea studiilor.

Rezultatul poate fi întrezărit de pe acuma, dar consecințele ultime pot fi de o gravitate nebănuită. De aceea nu putem rămânea indiferenți față de ofensiva catolică, oricât de anacronice ar părea discuțiile confesionale între români de același sânge din România de astăzi. Trebuie să le aducem aminte fraților din vechiul regat suferințele ortodocșilor din Ardeal, martirajul bisericii ortodoxe, ai cărei fii au fost victimele ieseuitismului catolic. Fără a ne opri la numeroasele cazuri arătate cu precizie în istoria bisericii noastre a dlui prof. S. Dragomir dela universitatea din Cluj, nu vom aminti decât un singur fapt care va edifica și pe cei mai sceptici:

În arhiva curții și a casei statului (Hof-Haus und Staatsarchiv) din Viena, secția actelor consiliului de stat (Staatsrathakten) avem actul no. 65 din 8 Ianuar 1782, privitor la progresele unirii. Episcopul Maior, dela Blaj, informează pe împăratul Iosif II și cere:

1. Preoții neuniți să fie reduși ca număr, mănăstirile călugărilor ortodocși să fie dărâmate, călugării alungați peste granițe, iar uniții să fie ajutați sub toate formele;

2. Să se publice în toate satele că Maestății Sale nu-i plac ortodocșii;

3. Prea ușor li se permite ortodocșilor să-și facă alte biserici în locul celor luate ori sigilate;

4. Preoții hirotoniți în afară de granițele împărăției habsburgice să fie făcuți iobagi. —

E de prisos, cred, să mai însoțim de vreun comentor manifestarea de intoleranță față de neamul său a acestui episcop.

Din slava ce Te 'nconjură, Stăpâne,
Ascultă glasul mucedei țărâne
Și-al celor ce-ți vorbesc acum prin noi.

7.
Cântare-ți vom aduce și mărire
Nu 'n trâmbiți poleite cu argint:
Cântare-ți vom aduce și mărire
Prin dragostea de jertfă — și iubire,
Prin stropii de sudoare ce nu mint.

8.
O candelă va fi în noi credința
Aprinsă la altarul unui schit,
O candelă va fi în noi credința
Și 'n ea pluti-va 'n veci recunoștința,
Iar Tu vei fi, Stăpâne, prea-mărit.

9.
Primește fumul jertfei noastre sfinte
Și rugile ce azi ți se prostern.
Primește fumul jertfei noastre sfinte
Și harul Tău asupra-ne, Părinte,
Și pacea Ta, revars-o în etern.

lui Nicodim Milaș pe unde s'a văzut că este absolut necesar.

O altă lature practică mai are lucrarea și prin „tabla de materii“, și mai ales prin „indicele alfabetic“ dela sfârșitul operii, așa că prin aceasta cetitorilor li se oferă o foarte mare ușurare, aflând imediat ceea ce doresc. Lucrarea conține 484 pagini, format mare. Costă 350 Lei, iar dela autori: Haralambie Popescu, str. Sfinților Voevozi nr. 4 cu 300 Lei, iar pentru Eparhii dela 100 exemplare în sus 250 Lei.

Am făcut această mică dare de seamă, atrăgând atențiunea onoratei preoțimi, ca să-și îmbogățească bibliotecile proprii, precum și cele parohiale, cu această operă de mare necesitate și valoare. O fac aceasta, întrucât nu s'a tipărit într'un număr prea mare, așa că sântem siguri, că în cea mai scurtă vreme va fi epuizată.

Prof. Dr. A. Buzdug.

Rugăciune*

de DUMITRU OLARIU

1.

In fața Ta ne închinăm, Părinte,
Prinosul să-ți aducem azi venim;
In fața Ta ne închinăm, Părinte,
Dar nu avem nici înmuri, nici cuvinte
Puterea Ta 'ndeajuns s'o preamărim.

2.

Că nu ne-ai dat uitării niciodată,
Și-alătura cu noi mereu ai fost,
Că nu ne-ai dat uitării niciodată,
Credință 'n piept ni-ai pus — nestrămutată
Și scut ni-ai fost, Părinte, și-adăpost.

* „Rugăciunea“ ce publicăm aici, am găsit-o într'un manuscris original, printre hârtiile mele. Notele mele zilnice m'au ajutat să-i reconstituiesc istoria — pe cât de simplă, pe atât de mișcătoare. În anul 1929, la ziua de 10 Mai, când liceul „Gheorghe Lazăr“ din Sibiu sădea în curtea sa STEJARUL UNIRII în cadrul unei serbări vioase — de față fiind și domnul general C. Găvănescul pe-atunci comandant al corpului VII armată — autorul, elev în clasa VII de liceu, a compus și rostit poezia ce se vede aici. „Ziua bună se cunoaște de dimineață“. Cei patru ani trecuți de-atunci, au deschis talentului meu coleg coloanele unor publicații de seamă ca: Gândirea, Tărâza, Bărsei etc. Pentru gingășia simțimentelor patriotice pătrunse de suflul divin al unei pietăți sincere ce le cuprinde, o public, convins că ea poate onora pe-un favorit al muzeilor oricât de avansat în dibăcia închegării rimelor măiestre. N'a mai fost publicată nicădă. Ceva mai mult: după câte îmi amintesc, autorul nu mai posedă nici copia ei. GRIGORIE T. MARCU.

3.

Tu ai văzut cumplita nedreptate,
Durerea picurată strop cu strop;
Tu ai văzut cumplita nedreptate
Și lacrimile noastre prea-curate
Și sângele ce-a curs la noi — potop.

4.

Te-a 'nfiorat cum gem ingenunchiații,
Pe sfântul lor pământ înstrăinat,
Te-a 'nfiorat cum gem ingenunchiații,
Și 'n pulbere-ai sfărâmat atunci Carpații
Și Milcovul și Prutul le-ai secat.

5.

Pe nouă temelii ai pus o Țară
Și soare nou aprins-ai pentru ea;
Pe nouă temelii ai pus o Țară,
Așa precum strămoșii o visară
Și-a noastră 'n veci va rămânea...

6.

Din slava ce Te 'nconjură, Stăpâne,
Întoarce-Te o clipă înapoi;

Vrem să se știe că ceea ce a fost îngăduit în trecut sub Habsburgii catolici, — sau dela 1919 până astăzi, de dragul întregirii țării, — nu se va mai tolera în viitor.

România trebuie să fie aceeași mamă bună pentru toți Români cinstiți, fără deosebire confesională; iar prăpastia ce

o sapă între frați conducătorii uniților, trebuie nivelată, ca nu cumva aceasta să devină armă de propagandă la îndemână dușmanilor noștri, care ne pândesc atenți voind să ne surprindă greșelile pentru a profita de slăbiciunile noastre ce nu pot fi scuzate în epoca în care trăim.

Prof. Aurel Popa.

Generalul: Cristea Vasilescu

I

Sibiul nostru cultural are cinstea să trimită spre estul țării, spre Basarabia, pe un probat ambasador al conștiinței strămoșești, pe generalul Cristea Vasilescu, nou numitul comandant al diviziei, cu reședința la Bălți.

14 ani a trăit și a muncit generalul Vasilescu Cristea între noi; timp în decursul căruia, acest mare român, om superior și ostaș desăvârșit, și-a încopciat sufletul lui de sufletul nostru al tuturor, cucerin-du-ne admirația noastră sinceră și obiectivă.

Viața și opera carierei lui de ostaș s'ar putea concentra într'un singur ideal, acela de a demonstra generațiilor mai tinere adevărul imutabil, că: Evanghelia și drapelul oștirii, că crucea și spada, sunt și vor rămâne acele două centre ale solidarității noastre naționale, din care izvorăsc pentru noi, pentru toți, toate energiile creatoare de caractere superioare, capabile să înțeleagă imperativele categorice ale prezentului.

Generalul Cristea Vasilescu, deși ne este nouă, ardelenilor, prea-bine cunoscut, totuși dorește a fixa la plecare, personalitatea și opera lui, — pentru ca urmașii noștri, din cadrele oștirii, să înțeleagă la rândul lor datoria de a perpetua munca înțeleaptă și de a bătuți cărările indicate de acest vrednic înaintaș al lor.

Mamă ardeleană, tatăl ialomițan, să trudesce a da o creștere aleasă odraslei lor, Cristel, care ajungând în liceul militar din Iași nu se remarcă numai prin inteligența și prin râvna lui după lumina cărții, nici numai prin puterea lui de muncă — care puse în uimire pe toți profesorii și pe toți instructorii săi — ci se remarcă în deosebi prin fondul lui sufletesc, din belșug binecuvântat de Dumnezeu cu daruri și cu virtuți din rodnicia cărora se țese în jurul personalității, în jurul elevului Cristel Vasilescu, o aureolă, care apreciată în întregime de înțeleptul rege Carol I, îi deschide elevului din Iași, după absolvirea liceului militar, drumul spre universitățile militare ale Germaniei de eri.

Reîntors din apus sublocotenentul Vasilescu este apreciat și îmbrățișat de toți comandanții de elită ai oștirii, astfel încât i se dă posibilitatea în curând ca în cadrele școlii militare de infanterie din București, în calitate de comandant de companie și de batalion, să-și desfășoare întreaga sa personalitate și să-și valorifice spre binele oștirii toate comorile lui sufletești și intelectuale.

O mare parte dintre entuziaștii și tinerii comandanți ai infanteriei, ce intră în războiul pentru întregirea neamului, au purtat pe sufletul și pe caracterul lor de luptători viteji și de comandanți prudenți, pecetea personalității și a caracterului fostului lor comandant și educator.

În războiul cel mare, conducerea superioară a armatei îl învrednicește cu unele dintre cele mai delicate misiuni, de rostul și de prompta executare ale cărora depindea de mulțorii forța morală a întregii noastre armate.

Este destul să amintesc, că șeful biroului operațiilor armatei ce ocupă Budapesta, a fost locotenent-colonelul de atunci Cristea Vasilescu.

În anul 1920 — când în țara întregită și mărită ia ființă în Sibiul — a doua școală militară pregătitoare de ofițeri de infanterie, — spre norocul oștirii și spre binele neamului, marele patriot, ministru de război pe atunci, generalul Rășcanu, îl numește comandant la această școală, avansându-l la gradul de colonel, abea la etatea de 34 ani, pe distinsul ofițer de stat major, Vasilescu Cristea.

În calitate de comandant al unei universități militare, colonelul Vasilescu Cristea, crucea lui Hristos o a ridicat și înfipt în inima și în cugetarea corpului profesorilor și a elevilor acestei școli, drept simbol de entuziasm și de ocrotire și drept izvor de inspirație pentru formarea caracterelor ostășești și creștinești capabile să înțeleagă noul apostolat al ofițerului din țara întregită.

Între primii colaboratori ai săi, în acele timpuri de uriașe prefaceri, am avut marele noroc și rara cinste să fiu și eu rămânând azi purtătorul și vestitorul ideilor și a metodelor de educație prin iubire, prin credință și prin însușire, inaugurate și fixate în conștiința școlii de către primul comandant

al acestei „Alma Mater“ al infanteriei României întregite.

Și nu mă sfiesc să mărturisesc un adevăr, că alături de el și prin el, privind noi problemele ce am avut de rezolvat, fiecare prin catedra sa am isbit să atingem un ideal comun, numai privind din față obiectivul comun, prin prisma personalității și trecând energiile și vibrațiile sufletului și a creierului nostru prin retorta deapănuri clocotindă a personalității comandantului nostru de atunci, colonelul Vasilescu Cristea.

„Amvon trebuie să faceți din catedră, domnilor profesori! Hristos și virtuțile neamului trebuie să vorbească prin graiul Domniilor voastre, convingându-vă și însușindu-vă de adevărul, că numai apostolii desăvârșiți pot crește și pot cuceri pentru un apostolat greu pe tinerii, cari au fericirea să treacă pragul unui sanctuar, cum trebuie să devie această universitate a silințelor militare“. Cu aceste cuvinte lapidare își introduce cuvântul său de inaugurare, în 1920, cu ocaziunea sfințirii și a deschiderii școlii militare de infanterie „Principele Carol“ din Sibiu, comandantul Vasilescu Cristea.

Și de atunci — până la anul 1928 — când trece cu strălucit succes examenul de general și când după 8 ani de zile de

muncă comună bărbatul cu o înfățișare agreabilă și captivantă, ostașul înzestrat cu maniere mai mult decât alese, apoi românul de o intrinsecă națională ce-i face cinste, Vasilescu Cristea este prezent zi cu zi și ceas cu ceas în mijlocul nostru îmbărbătând și entusiasmând, corpul ofițeresc, profesori și elevi deopotrivă.

La 1928 bunul nostru destin ni-l fixează în fruntea comandamentului școlilor militare de infanterie din întreaga țară, iar apoi, la 1931, când este avansat la gradul de general, i se încredințează comanda brigăzii 18 infanterie din Sibiu, unde îl ajunge ordinul să se prezinte la un nou examen, care deschide drumul celor vrednici spre divizie, corp de armată și inspectorat de armată.

După trecerea cu strălucit succes și a acestuia de tot greu examen, generalul Vasilescu Cristea primește ordinul care-l fixează la comanda diviziei din Bălți.

Cred că în ziua plecării lui dintre noi este de a mea datorie morală ce izvorește dintr'un profund sentiment de recunoștință pentru prietenia sinceră ce mi-a arătat în decurs de 14 ani, apreciind prin mine valoarea și importanța moralei creștine în cadrele învățământului militar, să subliniez ceea ce a crezut și crede Ardealul, apoi istoricul nostru oraș Sibiu, despre activitatea generalului Cristea Vasilescu din decursul celor 14 ani trecuți, privind această activitate din punct de vedere ostășesc, social și național românesc.

Și, asigur pe toți cetitorii acestui prea serios ziar, că nu voi permite conștiinței mele nici un cuvânt de măgulire și nici un act de curtoisie, obișnuit la astfel de ocazii; întrucât dorința mea este ca în nordul Basarabiei, generalul comandant al diviziei din Bălți să fie cunoscut și apreciat după valoarea exactă a personalității și a caracterului său de ostaș și de român.

(Sfârșitul urmează).

Protopopul Locotenent-colonel:

I. Dăncilă.

Probleme, fapte, comentarii

Dumnezeu, Patrie și Rege, de protopopul Lt. colonel Ion Dăncilă. Sibiu, 1933. Lei 80.

Prea Cucernicia Sa părintele protopop militar Ion Dăncilă s'a impus după război ca un vrednic și înzestrat ostentor al Domnului într-o parte de viață pentru care n'am avut și nu avem nici astăzi toată grija cuvenită. E vorba de armata țării, acel vast stadion prin care trece întregul tineret al României și a cărui influență e dădătoare de ton pentru toată viața de după aceea a țărânului și a intelectualului român. E știut că fi-ciori de-ai satelor noastre nu vin dela cazarmă cu credința părăsită pentru cine știe ce sectă și căi alții nu se întorc cu moralitatea iremediabil distrămată de relele pilde și urâtele vorbe sub influența cărora a stat în timpul în care caracterul lui abia se formează. De câteori nu ne-a fost dat să vedem cum își descarcă câte un plutonier tot ligheanul de sudalme asupra câte unui soldat, uneori iaca așa ca să-și arete autoritatea. Câte lucruri urâte nu va fi învățând apoi bietul ficior curat al satului, dacă are nenorocul să fie ordonanță la un ofițer (poate fi chiar căsătorit ofițerul) la care nu se întrerup zăiafeturile și nu aude o vorbă care să samente a rugăciune De câte ori nu suntem siliți să ne punem întrebarea: este cazarma românească o școală bună pentru tineretul țării? Pleacă tinerii noștri din ea oameni serioși, iubitori de ordine și de bunăcuviință? Și răspunsul pe care ni-l dăm este: cum sunt ofițerii, așa va fi întreaga atmosferă din cazarmă. Nicăiri, ca la armată, nu e atât de mare influența superiorului. O ofițerime care să dea o pildă bună în puterea ei morală, care să se ferească de-a folosi cuvinte grețoase, care să arete cel mai mare respect pentru principiile morale și religioase ale poporului, ne va da o tinerime serioasă. Educația moral-religioasă a ofițerilor e o parte capitală din problema formării tinerețului.

Aici ținește activitatea P. C. Sale părintelui Dăncilă. Profesor la școlile de aplicație Infanterie și Cavalerie și la școala pregătitoare de ofițeri Infanterie, P. C. Sa „a bătuțit, cum spune în prefață, cărări necunoscute în domeniul duhovniciei militare“. Volumul acesta e al 7-lea între publicațiile P. C. Sale și cuprinde un număr de 27 exortări în care e îmbinată foarte potrivit partea religioasă cu preocupările și cu caracterul unui tânăr ofițer român. Caracteristic scrisului și predicii părintelui Dăncilă este o vâjosenie românească și tinerească — așa de atrăgătoare pentru tineri — împletită cu o mireasmă de cea mai pură și intensivă religiozitate. Fără a cădea în grandilocvența goală a frazelor patriotice sau în laicismul fad al mediului căruia i se adresează, dar nici în clișeele uzate ale predicii pentru bătrâni, P. C. Sa știe să fie de-un naționalism palpitant, de-o actualitate ce ține tinărului interesul mereu treaz, vărsând peste ele balsamul unei religiozități ce atinge uneori dulceața mistice. Sânt pagini ce pot sta cu cinste într-o antologie literară, reprezentând clasic genul căruia i s'a dedicat P. C. Sa părintele Dăncilă.

Dr. D. Stăniloae.

Oastea Domnului în București.

— Puterea de viață a Oștii Domnului s'a afirmat cu tărie în cea mai nouă adunare a ei, ținută în capitala țării, în ziua praznicului sfântului proroc Ilie, când frați ostași din 18 județe, începând dela Orhei și până la Severin, în număr de peste o mie de credincioși, s'au strâns la București, la adunarea secției centrale.

Cuvinte pline de frumose și folositoare învățături pentru ostași, au rostit și la această ocazie: I. P. C. Sa Arhimandritul Iuliu Scriban, președintele adunării, Pr. Vasile Oatu, Pr. Gh. Secaș dela Sibiu, fr. I. Gr. Opreșanu. Ostașii în mare număr au luat parte la slujbele din sfintele biserici dela Ghencea și Kalen-

daru. Adunarea Oștii Domnului ținută în marea sală a Căminului cultural din Căramidarii de jos, a trimis o telegramă către părintele Iosif, la Davos, în Elveția, cu «dor înaripat de revedere pe fronturile de luptă».

Adunarea Oștii Domnului în inima țării a avut darul să cucerească și inimile multora, cari până atunci nu vedeau cu ochi buni mișcarea pornită dela Sibiu.

Tot episcopul Fiedler. — Ne-am

ocupat, în câteva notițe, de atitudinea episcopului romano-catolic dela Oradea-Satu-mare, Dr. Fiedler, față de statul în care episcopul pusese jurământ să-i fie cetățean credincios în toate împrejurările. Felul cum înțelege acest slujitor al bisericii să-și țină jurământul și să fie propagator de pace și bunăînțelegere între cetățeni, se învederează și din ordinul mai nou dat de episcop învățătorilor maghiari și șvabi dela școlile confesionale să nu prezinte matricolele spre verificare organelor de control ale statului, așa cum prevede legea învățământului primar.

Românii sătmăreni, cari cunosc fapta de mai sus a episcopului, — și mai cunosc și altele la fel, — au hotărât convocarea unei adunări a românilor în Satu-mare și redactarea unui memoriu, unde vor informa organele chemate despre felul de activitate politică a episcopului numit, activitate redusă la revizuirea tratatelor de pace. Preotul chemat să fie purtător al cuvântului de pace și împăcare, încurajează acțiunea revizionistă dela Budapesta.

Nr. 7512—1933.

Notificare oficială

Cererile de lichidarea creanțelor (salariilor restante pe 1931) prin bonuri de impozite le-a făcut Consiliul arhiepiscopesc pentru Cucernicia preoți ai Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu.

Sibiu, 4 August 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

Jubileu semicentenar

Protopopul nostru în retragere, venerabilul părinte Teodor Herman din Dej, și-a serbat zilele acestea jubileul de 50 ani al preoției sale.

Din viața și activitatea acestui vrednic slujitor al bisericii, ajuns la frumoasa vârstă de 78 de ani, reținem următoarele date:

S'a născut în 31 Decembrie 1855 în comuna Văleni din județul Someș. Studiile liceale și teologice le-a făcut cu distincție. În 10 Iulie 1883 a fost hirotonit de preot și numit administrator parohial în parohia din orașul Dej, și — după alegere — a fost hirotonit întru protopop la 26 Octombrie 1885 și instituit de paroh al Dejului și de protopop al protopopiatului ortodox român Dej. Aici avea și misiunea să oprească curentul de trecere la biserica greco-catolică, în comunele ortodoxe din nordul Ardealului, — curent pus la cale de episcopul greco-catolic Ioan Szabó din Gherla.

Protopopul nostru i-a și succes să stăvilească acel curent, întărind în credința ortodoxă poporul nostru de acolo.

În Decembrie 1900 a înființat parohia ortodoxă română în comuna Săcel, în Februar 1903 altă parohie în comuna Dragomirești, ambele situate în județul Maramurăș, unde azi avem un protopopiat cu sediul la Sighet.

Protopopul Teodor Herman a lucrat în întreaga viața sa, cu zel și cu abnegație apostolică, pe terenul public, ca deputat sinodal, congresual și senator în parlamentul român, până când, în Iulie 1928, a trecut în stare de pensie bine meritată.

Îi urăm, și la acest prilej jubilar, ca Dumnezeu binecuvântând străduințele sale, să-l învrednicească cu lungi și senine bătrânețe ferite de amărăciuni.

Familile sau urmașii preoților răposați în Arhiepiscopia noastră sânt invitați să trimită, la adresa Redacției Telegrafului Român, Sibiu, câte o fotografie de a decedatului lor preot, însoțită de o notiță biografică, spre a fi publicată în Calendarul Bunului Creștin pe 1934, pus sub presă.

INFORMAȚIUNI

La mănăstirea Putna. M. Sa Regele, însoțit de Marele Voevod Mihai, a venit luni la mănăstirea Putna în scopul de a vizita ctitoria și mormântul lui Ștefan cel Mare. De aici M. Sa Regele și Voevodul Mihai au plecat la mănăstirea Sucevița, renumită ctitorie a Movileștilor.

Sfintele Paști în 1934. Sf. Sinod comunică: Sărbătoarea Sfințelor Paști în anul 1934 se va prăznui în ziua de Duminecă 8 April.

Intre concursurile pentru premiile Academiei Române sânt și următoarele: Premiul „Eufimia și Ioan Andrei profesori”, de 4000 lei (divizibil) se va da în 1935 celei mai bune scrieri conținând *predici* bisericesti duminicale și ale sărbătorilor sfinților prăznuiți de sf. biserică ortodoxă. — Premiul episcopiei Argeșului de 10.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1934, pentru cea mai bună lucrare cu subiectul: Monografia mănăstirii și episcopiei din Curtea de Argeș. — Premiul Ministerului Cultelor și Artelor, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1934, pentru cea mai bună lucrare cu subiectul: Chipuri de vladici și scriitori bisericesti români din veacul al XVII-lea. Termenul depunerii manuscriselor la concurs este până la 31 Decembrie 1933. — Premiul At. Toncoviceanu, de 1000 lei, se va da în sesiunea generală din 1935, celei mai bune lucrări tratând subiectul: Istoria unei mănăstiri din România.

† **Pr. David Voniga**, din parohia Ghiroc, prot. Timișoarei, unul dintre preoții cei mai muncitori în via Domnului, ziarist într-o vreme, și autor al multelor broșuri și cărți tipărite, a încetat din viață și a fost înmormântat în 10 Iulie a. c. în cimitirul din comuna Ghiroc. Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Liturghie nouă. Prof. Liviu Tempea, dela Academia de muzică și artă dramatică în Cluj, a publicat Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur pentru cor mixt, după melodiile vechi bisericesti, notate de vrednicul D. Cunțan, dela seminarul Andreian. Simplitatea și originalitatea sentimentului de pietate și-au găsit interpretul căutat; de aceea compoziția liturgică a prof. L. Tempea constituie un eveniment rar pentru iubitorii cultului ortodox. Prețul unui exemplar e Lei 200 și se poate comanda la: Librăria Arhidiecezană Sibiu.

Premiu muzical. Asociația Patriarhul Miron, în dorința de a răspândi cântul religios în straturile largi ale poporului, înființează un premiu de 5000 lei, ce se va decerne pentru cele mai frumoase compoziții de muzică religioasă, pe Psalmii Procului David puși în versuri de poetul Vasile Militaru. Textele muzicale realizate, se vor trimite, cel mai târziu, până la 1 Octombrie a. c., pe adresa: Protosinghel Teofil Ionescu, Sfânta Patriarhie, București.

Sfânta Sofia din Constantinopol, celebra biserică transformată în moschee, amenință să se prăbușească. Așa declară specialistul parisian pentru arhitectură, Alex. Raymond, care susține că unul dintre cei patru stâlpi uriași pe care se razimă marea cupolă, este subminat și slăbit de apa unui izvor. Splendida operă arhitectonică dela Constantinopol, Sfânta Sofia, își va serba, în Decembrie 1937, *unamie patrusute* de ani ai existenței sale.

Universitate nouă în Londra. Regele Angliei a participat, zilele acestea, la actul festiv al punerii pietrei fundamentale pentru o nouă universitate londoneză. Timpu, în care se vor construi clădirile necesare acestei universități, va dura cam *treizeci* de ani. — La noi? Cetatea Universitară vreau s'o dea gata în 1—2 ani!

Cei de-o sută de ani. În vederea întocmirii unei statistice, ministerul de interne a cerut prefecturilor din țară, să i se comunice numele acelor persoane din județ cari au vârsta de 100 de ani și mai mare, înaintând câte o fotografie însoțită de biografia persoanei respective.

I s'a luat gradul de ofițer. Locotenentul Emilian Nicolaescu din marină, aparținând bazei navale Constanța, trecuse la adventism. Din cauza aceasta a fost pedepsit cu pierderea gradului de ofițer. Numitul locotenent adventist a atacat senfința făcând recurs, — care însă a fost respins, menținându-se pedeapsa înlăturării din armată.

Se vorbește mereu că sporește starea de „sărăcie”, „criză”, „dezastru”, chiar în lumea de astăzi. Este totuși o bună exagerare la mijloc, când pe de altă parte ni se spune, că în vara aceasta s'au eliberat pașapoarte pentru strătinate *cinci* mii mai mult ca în anul trecut. Criză, ne-criză, — dar avem la îndemână și bani grei. Păcat că-i trecem la străini.

Mulțumită

Mulțumim din inimă tuturor celor, cari au luat parte la adâncă noastră durere pentru pierderea prea iubitului nostru soț și părinte

MATEIU VOILEANU.

Cluj, Iulie 1933.

Văd. Octavia M. Voileanu
și copiii.

De închiriat

(50) 1—2

1. In str. Regina Maria 7 o locuință din 3 camere și bucatărie în etajul II îndată.
2. In str. Carmen Sylva 5 o locuință din 3 camere, bucatărie, baie în etajul II pe 1 Octombrie a. c.
3. In Tg. Peștelui Nr. 11 două locuințe cu câte două camere îndată.
4. Un local de prăvălie în casa Ferencz Str. Regina Maria Nr. 49 îndată.

Sibiu, din ședința secției epitropești ținută la 29 Iulie 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

Nr. 522

(49) 1—3

Concurs

Pentru alegerea unui cantor ajutor al parohiei III Zărnești, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Emolumentele și drepturile împreunate cu acest post sânt cuprinse în concludul consiliului parohial Zărnești, Nr. IV dela 24 Iunie a. c. care se poate vedea în orele oficiale.

Concurenții vor înainta cererile în termenul deschis oficiului parohial Zărnești instruite cu următoarele acte:

1. Extras din matricola botezaților.
2. Certificatul ultimului an școlar.
3. Diploma de cantor dela școala de cântăreți din Sibiu.
4. Certificat de moralitate dela oficiul său parohial.
5. Certificat de serviciu.

Concurenții sânt obligați să prezinte la biserică în vreo Duminecă sau sărbătoare spre a conduce singuri strana și a face cunoștință cu poporul.

Zărnești, 7 Iulie 1933.

Prot. Vasile Stoicanea
preș. consiliului parohial.

Nr. 5923/933

(41) 2—3

Concurs repetiț

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român, pentru întregirea parohiei de clasa a III-a Lupșa, din protopopiatul Oltul. Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Salar dela stat.
2. Sesiunea parohială: 10 jug. fână și 9 jug. pădure.
3. Câte 8 (opt) cote de bucate dela fiecare familie (dela văduvi jumătate).
4. Venitele stolare stabilite de adunarea protopopească pentru întregul tract.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc Oltul, în Șercaia, până la termenul fixat.

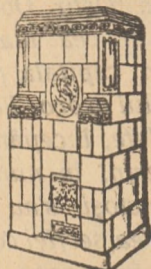
Concurenții sânt invitați să se prezinte în parohie în vreo Duminecă sau sărbătoare spre a fi cunoscuți de credincioși.

Șercaia, la 10 Iunie 1933.

Oficiul protopopesc ortodox român Oltul în înțelegere cu consiliul parohial din Lupșa.

Valeriu Judele
adm. protopopesc

Sobe de teracotă

execută prompt și conștient, cu prețuri moderate, din material de prima calitate, colorile după ales

A. ROMAN

măestru sobar

SIBIU

Piața Prințul Carol 24

AVIZ! Aduc la cunoștință On. Public din oraș și împrejurime, că mi-am mutat depozitul de sobe din str. Regina Maria 11 în

Piața Prințul Carol 24

Rog binevoitorul sprijin! (13) 5—10

Nr. 6576 - 1933 Bis.

Notificare oficială

despre primirea în Academia teologică „Andreiană”

În Academia teologică „Andreiană” din Sibiu se primesc absolvenți de licee cu bacalaureatul și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1933/1934 se vor adresa Consiliului arhiepiscopesc până la 1 Septembrie 1933, însoțite de următoarele documente:

1. Certificat de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.

Studentii sânt obligați toți a locui în internatul Academiei, unde vor avea toată întreținerea, contribuind cu suma de cel mult 9500 Lei anual.

Examenale sesiunii de toamnă (de corigență, anuale și fundamentale) încep luni 18 Septembrie 1933.

Inscrierile în Academie se vor face în zilele de 22 și 23 Septembrie; deschiderea anului academic, Duminecă 24 Septembrie, iar începerea cursurilor va avea loc luni 25 Septembrie, ora 8 dimineața.

Cei ce nu se vor prezenta la timp, nu vor mai fi înmatriculați, ci vor fi considerați ca retrași din Academie.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (un costum de haine negre), precum și hainele de pat și anume: o saltea, două cearceafuri și o plapomă sau tol cu două cerceafuri. Celelalte haine de pat (perină, fețe de perini și învelitoare de pat), studenții le vor primi dela internat.

Înainte de înscriere fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului arhiepiscopesc suma de Lei 2500 ca prima rată din taxa de întreținere în internat plus Lei 200 didactru. Rata doua și a treia de câte 3500 Lei se plătesc în prima zi de școală după vacanța Crăciunului și a sf. Paști. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 925, iar studenții anului II—IV taxa de Lei 790.

Inmatricularea se face la Rectoratul Academiei după ce studenții vor dovedi cu chitanțe că au achitat rata I din taxa de întreținere și că și-au procurat dela librăria arhidiecezană manualele de lipsă. Tot la înscriere studenții anului I sânt obligați să prezinte o declarație că după absolvirea cursurilor teologice vor intra în clerul arhiepiscopiei ori, în caz contrar, se obligă să restituiască ajutoarele de cari au beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică de către Consiliul arhiepiscopesc vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 21 Septembrie a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sânt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om.

Sibiu, din ședința bisericească ținută la 11 Iulie 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

Nr. 7033—933 Ep.

(47) 2—2

Concurs

Se publică concurs pentru aprovizionarea internatelor: Academia teologică ortodoxă, Școala ortodoxă de cântăreți și Internatul arhidiecezan din Sibiu, pe anul școlar 1933—1934 cu următoarele alimente:

1. Carne de vită, porc, vițel, oaie, untură topită, slănină crudă și slănină afumată.
2. Pâne de calitate primă.
3. Pâne din făină integrală de grâu curat.
4. Făină pentru gătit și gris.
5. Patru vagoane de grâu de prima calitate cu cel mult 5% corpuri străine, predabil loco gara Sibiu.
6. Coptul pâinii din făina ce i-se va pune la dispoziția brutarului.
7. Coloniale necesare la bucatărie.

Reflecții vor înainta oferte în scris până la 20 August a. c. Consiliului arhiepiscopesc ortodox din Sibiu, care își rezervă dreptul de a alege liber dintre ofertanți.

Informațiuni se pot lua la Consiliul arhiepiscopesc ortodox din Sibiu.

Sibiu, din ședința epitropească ținută la 15 Iulie 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

(46) 2—3

Concurs

La cererea bătrânului paroh Moise Greceanu din Băcel, și cu avizul conform al consiliului și adunării eparhiale se publică concurs cu termen de 30 zile pentru instituirea unui capelan personal. Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cererile de concurs la oficiul protopopesc Sf. Gheorghe cu toate documentele necesare.

Capelanul va beneficia de:

1. jumătate din leaful dela stat a actualului paroh,
2. jumătate din sesia parohială,
3. jumătate din veniturile stolare, casă parohială, grădină și apartamentele și le rezervă actualul paroh pentru sine.

Candidații își vor exopera încuviințare dela Prea Veneratul Consiliu arhiepiscopesc.

Sf. Gheorghe, la 27 Iunie 1933.

Aurel Nistor
protopresbiter.

Nr. 563—933.

(45) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiilor: 1. Blăjeni-Criș, 2. Blăjeni-Grosuri, 3. Bulzești de Jos, cu filii: Străuț, Ticeri, 4. Grohot, 5. Ribiciora de sus, 6. Tomnatecul de Jos, 7. Tomnatecul de sus, 8. Zdrapți, toate de clasa III-a, 9. Tebea, de clasa I-a, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Tel. Român.

Venitele împreunate cu aceste posturi sânt cele fasonate în coala B pentru întregirea lor dela stat și stola obișnuită. La parohia Tebea e și sesiune de 3 jugăre.

Cererile de concurs însoțite de documentele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Zarandului în Brad, în timpul termenului fixat de concurs.

Concurenții sânt poftiți, pe lângă prealabila încuviințare dela Prea Veneratul Consiliu arhiepiscopesc, a se prezenta în parohie și a se face cunoscuți poporului.

Brad, la 6 Iulie 1933.

Oficiul protopopesc ortodox român al Zarandului.

Ioan Indreiu
protopop.

Cereți dela Librăria Arhidiecezană, Sibiu: **ORTODOXIA** de S. Bulgakoff, trad. de N. Grosu; **Schitul cu ploi**, de Alex. Lascarov-Moldovanu; **Tinărul, ție-ți zic, școală-te**, de D. Făgărășanu; **Ortodoxia văzută de un protestant**, de W. A. Hoof, trad. de T. Bodogae.